

Про заохочення і спонукання до навчання

Ю. П. Колонтаєвський, канд. техн. наук,

В. П. Андрейченко, канд. техн. наук

Харківська національна академія міського господарства

Незаперечною мабуть є теза, що у разі, коли людина не бажає вчитися, то навчання її не може бути успішним.

У сучасних умовах демократичної розкутості (принаймні, так це назвемо) досить часто трапляється чути від деяких студентів елементарно зрозумілі (як їм здається) «думки» про те, що здавалось би повинно було б бути зрозумілим і обов'язковим початково. І це формується у їхніх мізках, не дивлячись на давно вже сформульовану Людвігом Фейєрбахом знову ж таки мабуть незаперечну тезу, що свобода не є правом кожного бути дурнем на сій лад.

Досить часто студенти висказують свої своєрідні заяви і судження про власне процес навчання, що мабуть напевне мали б призводити викладача до досить невизначеного стану.

Так доводиться пояснювати, заява, що «я працюю» (а умови життя багатьох зараз досить тяжкі, особливо для молоді) ніяк не може бути виправданням невідвідування занять, чи хоча б невиконання вимог навчального плану. Це є лише вирішенням своїх власних проблем у робочий час.

Ну а виправдання запізнення на заняття їхнім дуже раннім (або для другої зміни досить пізнім) початком є звичайними неорганізованістю та безвідповідальністю.

Також цікаво чути від деяких відвідувачів занять чимось під час їх проведення надзвичайно заклопотаних, що дана дисципліна, наприклад, електроніка або мікропроцесорна техніка, для них непотрібна, бо вони бач спеціалісти з безпеки життєдіяльності чи світлотехніки. І доводиться пояснювати, що спеціалістами вони поки що не є. А спеціаліст з безпеки життєдіяльності має мати майже енциклопедичні знання. І зовсім незрозуміло чим новим власне сподівається світити світлотехнік. Бо, як якоеś слушно зауважив один з наших старших колег, саме застосування мікропроцесорної техніки дозволяє відомі технічні рішення переводити на надзвичайно вищі рівні застосування.

Отже, подібні судження доводиться відносити просто до примітивності уявлень про свій майбутній фах. Ну а при доповненні заявами, що ми це принципово не розуміємо чи не можемо сприймати таку кількість інформації, іноді доводиться, може й грубувати,

рекомендувати піти до деканату і попросити там дядечок і тітоньок забрати нас звідси, бо ми бач не розуміємо і не можемо. Хоча б здається зрозумілим, якщо вже сюди потрапив, тим паче з власної волі, то сприймай і розумій. А якщо не все вдається відразу, працюй над собою, читай книжки, перепитуй викладача, виказуй максимальну зацікавленість щодо предмету і розумій, розумій, розумій. У тому власне й полягає навчання.

Не будемо вважати чимось таким вже новітнім або надзвичайно оригінальним, та, на нашу думку, все ж повинним спонукати і заохочувати до навчання, наведення при викладанні дисциплін історичних фактів, інформації про супермодернові концепції і рішення, пристрої і прилади у максимальній прив'язці до основної спеціальності. Її невпинного розвитку та необхідності не тільки засвоєння усталених теоретичних та практичних знань та навичок, а й усвідомлення динамічності розвитку сучасної науки і техніки. Необхідності засвоєння як основ набуток минулого, так і перспективних ідей та розробок, що має забезпечувати як елементарну ерудованість, та і власне кваліфікацію з обраного фаху.

Ну і на кінець скажемо, мабуть надзвичайно приємно, з урахуванням наведених положень, буває чути, наприклад, таке судження:

«За два заняття у вас я взнала більше, ніж за два роки до цього».